

နေရင်သော်

ဆေးရုံဟောင်းကြီး

ဆေးရုံဟောင်းကြီး (စ/ဆုံး)

နာမည်ကြီး စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရဲ့ သီးသန့်အခန်းလေး တစ်ခန်းထဲ တွင် တော့ ရယ်မော ပျော်ရွှင်သံများ ၊ ဇွန်းသံ ပန်းကန်သံ များက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လို့ နေလေ၏။

"ငါ့ခွက် ကုန်နေပြီ ငှဲ့ပေးအုံး သားကြီး"

"ဒီကိုလည်း ငှဲ့ပါအုံး ကျော်စွာထွန်းရာ မင်းကလည်း နှေးလိုက်တာ"

"မနှေးဘူး ဟေ့ကောင်တွေ ဒီမှာ အားလုံးကုန်ပြီ"

လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ပုလင်းကို အောက်စိုက် ပြလိုက်ပြီး ကျော်စွာထွန်း ဆိုလိုက်၏။

"အဲဒါဆိုလည်း ထပ်မှာ ကွာ"

"ဟာ တော်ပြီ ဟေ့ကောင်တွေ အချိန်ကိုလည်း ကြည့်ဦး"

လင်းခန့်နိုင် မူးမူးနှင့် လက်မှ နာရီကို ငှဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

"အခုမှ ည ၁၁နာရီပဲ ရှိသေးတာ အစောကြီးကိုကွာ"

"ဟုတ်တယ် ငါဆက်သောက် ချင်သေးတယ် ထပ်မှာ ကွာ"

သက်ဦးပိုင်ကပါ ဆက်လက် ပြောလိုက်သဖြင့် ကျော်စွာထွန်း ခေါင်း ခါယမ်း လိုက်ပြီး...

"ညဉ့်နက်နေပြီကွ ငါက ကားမောင်းပြီး မင်းတို့ တွေကို လိုက်ပို့ရမှ ... မင်းတို့ ပဲ ဒီလောက်ဝေးတဲ့ နေရာကို လာချင်ကြတာလေ ... ပြီးတော့ မင်းတို့ လည်း တော်တော်ကို မူးနေကြပြီ ပြန်ကြမယ်"

"ဟုတ်တယ် ပြန်ကြရအောင် အတော်လေး ညဉ့်နက်နေပြီ အမေစိတ်ပူ နေလိမ့်မယ် မောင်ရဲ့ "

"အင်းပါ ... ဟုတ်ပါပြီ ကို့ရဲ့ သဲလေး စကားကို နားထောင်ပါ့မယ် ပြန်ကြမယ်လေ"

ချယ်ရီမျိုး တစ်ခွန်းတည်း ပြောတာနှင့် ချက်ချင်း ငြိမ်ကျသွားသော လင်းခန့်နိုင်ကို ကျော်စွာထွန်း မျက်စောင်း ထိုးလိုက်ပြီး ...

"ငယ်ငယ်တည်းက အခုချိန်ထိ ပေါင်းလာတဲ့ ငါပြောတာကျ မရဘူးစော်က တစ်ခွန်းတည်း ပြောတာနဲ့ ချက်ချင်းကို ပြန်မယ် ဖြစ်သွားတော့တာပဲ ဟင်းဟင်း မင်းတို့ နော်"

လင်းခန့်နိုင် စပ်ဖြဖြ မျက်နှာဖြင့် ...

"မနာလို မဖြစ်ပါနဲ့ ကွ... ဟဲဟဲ"

"မဖြစ်ဘူး ကဲ ပြန်ကြမယ်"

လင်းခန့်နိုင်နှင့် ချယ်ရီမျိုး၊ သက်ဦးပိုင်နှင့် ကဗျာချိုတို့ အတွဲနှစ်တွဲနှင့်အတူ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ကျော်စွာထွန်း ထွက်လာလိုက်၏။

ကားမောင်းပြီး သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်ပို့ရမည် ဆိုသဖြင့် သူအနည်းငယ်သာ သောက်သည် ။ သည် လိုပဲ သူငယ်ချင်းတွေ အပေါ်သူ့အမြဲအနစ်နာ ခံနေကြပင်။

ညဉ့်အတော်လေး နက်နေပြီမို့ ကားကိုဂရုတစိုက် မောင်းနေရသည်

။ သည် အချိန် သည် နေရာတွင် ဘေးနား ဖြတ်သွားသော ကားတစ်စီး တစ်လေမျှ မရှိသဖြင့် ကျော်စွာထွန်း အနည်းငယ် ကျောချမ်းမိသည် ။

"ကားရပ်ဦး ရပ်ဦး ငါအန်ချင်နေပြီ ... အေ့ ဂေ့"

သက်ဦးပိုင် အော်ပြောလိုက်ပေမဲ့ ကျော်စွာထွန်း ကားမရပ်ပဲ ဆက် မောင်းလာခဲ့၏။ သည် နေရာတွင် ဘယ်လို အကြောင်းမျိုးနှင့်မှ သူ ကား မရပ်ပေးချင်။

"အေ့ ဂေ့ ငါမရတော့ဘူး ကားရပ်ဦးကွ "

"ခဏ အောင့်ထားဦးကွ "

"ကားရပ်ပါ ကျော်စွာထွန်းရာ ငါတို့ ပါ နံကုန်တော့မယ် "

မဖြစ်မနေ ကားရပ်ရတော့မည် ဆိုသဖြင့် ကျော်စွာထွန်း ခေါင်း ကုတ်လိုက်ပြီး စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ကားဘရိတ်ကို ဖိနင်းချလိုက်ရသည် ။

ကားရပ်သည် နှင့် သက်ဦးပိုင် ကားပေါ်မှ အမြန်ဆင်းလိုက် သလို လင်းခန့်နိုင်၊ ချယ်ရီမျိုးနှင့် ကဗျာချိုတို့ ပါ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြ သည် ။ ကားထဲမှာ တော့ ကျော်စွာထွန်း တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့၏။

အေ့ ဝေါ့ ... အေ့ ဝေါ့ ...

"ဟူး ခုမှ ပဲ ပေါ့သွားတော့တယ်"

သောက်ထားသမျှကို အားရပါးရအန်ချ လိုက်ပြီးနောက် နေသာထိုင် သာ ရှိသွားပြီး သူ့ထံ တိုးဝှေ့လာသော လေအေးလေးများကို တဝကြီး ရှူ လိုက်၏။

"ပြီးရင်လည်း မြန်မြန်လာကြ တော့လေကွာ "

ကျော်စွာထွန်း လှမ်းအော် ပြောလိုက်၏။

"ခဏနေပါဦး မင်းကလည်း "

လင်းခန့်နိုင်လည်း အပေါ့ပါးသွားရန် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ထွက်လာလိုက်၏။

ထိုစဉ် မှောင်ရိပ်များကြားမှ သူ၏ မျက်မြင်ကွင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာသည့် က အိုဟောင်းနေသော အဆောက်အဦကြီး တစ်လုံး။

"ဒီကိုလာကြဦး"

လင်းခန့်နိုင် အော်ခေါ်လိုက်သည် နှင့် သက်ဦးပိုင် ကဗျာချို၊ ချယ်ရီမျိုးတို့ အပြေး ရောက်လာကြ၏။

"ဟိုမှာ ကြည့်"

သူ့ရှေ့တွင် မြင်နေရသည့် အဆောက်အဦကြီးကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်၏။

"အထူးဆန်း များ လားလို့ ဒါကနှစ်ပေါင်း ကြာနေပြီဖြစ်တဲ့ ဆေးရုံပျက်ကြီးလေကွ ... ပြီးတော့ အဲဒီ ဆေးရုံကြီးထဲကို ဘယ်သူမှ မဝင်ရဆိုပြီး ကန့်သတ်ထားတဲ့ တားမြစ် နေရာလေ မင်းကလည်း "

"အဲဒါကို ငါသိပါတယ်ကွ ငါပြောချင်တာက ငါတို့ အဲဒီ ဆေးရုံကြီးထဲဝင်ပြီး စပ်စုကြည့် ရအောင်လို့ "

လင်းခန့်နိုင် စကားကို သက်ဦးပိုင် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက် ပြီးနောက် ...

"အေးကွာ ... ငါလည်း အရင်တည်းက ဒီနေရာကို စိတ်ဝင်စားနေတာ အခု တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင်ကို ဆုံပြီ ... အခုချိန်မှာ ဒီနေရာကိုဝင်ရင် ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး"

"အေး ငါလည်း အဲဒါပဲပြောတာ"

"မသွားပါနဲ့ မောင်ရယ် ကြောက်စရာကြီး ... ပြန်ကြရအောင်"

ချယ်ရီမျိုး ကြောက်လာသဖြင့် လင်းခန့်နိုင်အား တားလိုက်၏။

ကား ပေါ်မှာ စောင့်နေတာ ကြာပေမဲ့ ခုထိပြန်ပေါ် မလာကြသေးသော သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်ရန် ကျော်စွာထွန်း လိုက်လာလိုက်၏။

"မင်းတို့ တွေ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ဟိုမှာ လေ ဆေးရုံဟောင်းကြီး အဲဒီကို သွားကြမလို့ ကွ"

သက်ဦးပိုင် စကားကြောင့် ကျော်စွာထွန်း လန့်သွား၏။

"ဘာ မဖြစ်ဘူး ဒီနေရာက အန္တရာယ် များ တယ်... ပြန်ကြမယ် မြန်မြန်"

"အဲဒီလို အန္တရာယ်များ တဲ့ နေရာကိုပဲ ငါကသွားချင်တာ"

"မူးနေရင်လည်း ငြိမ်ငြိမ်နေပါကွာ ပြဿနာ မရှာချင်စမ်းပါနဲ့ "

မူးလာလျှင် တစ်ဇွတ်ထိုး ဆန်တတ်သော လင်းခန့်နိုင်ကို ကျော်စွာထွန်း စိတ်ပျက်သွား၏။

"မင်းက ဒီဆေးရုံဟောင်းကြီး အကြောင်းကို သိနေလို့ လား"

သက်ဦးကို မေးလိုက်သဖြင့် ကျော်စွာထွန်း သက်ပြင်းလေး တွဲ့စွာချလိုက်ပြီး ...

"ငါ့အဘိုး ပြောပြဖူးတယ် ... ဒီနယ်မြေက တစ်ချိန်တုန်းက အလွန် ဆိုးသွမ်းတဲ့ ဓားပြတွေ ကျက်စားရာနေရာ ဖြစ်ခဲ့တယ်တဲ့ ... နောက်တော့ အဲဒီဓားပြအုပ်စုကို အစိုးရတွေက ဖမ်းဆီးမိပြီး ဒီနေရာမှာ မီးရှို့သတ်ပစ် ခဲ့ကြတယ် ... နှစ်အနည်းငယ် ကြာပြီး တိုးတက်လာတော့ ဒီ

နေရာက အလွန်ကျယ်တဲ့ မြေကွက်လပ်ကြီး ဖြစ်တဲ့ အတွက် ဆေးရုံ ဆောက်လိုက်ကြတယ် ... အခုမင်းတို့ မြင်နေရတဲ့ ဆေးရုံဟောင်းကြီး ပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီခါးပြအုပ်စုက အရှင်လတ်လတ်ကို မီးရှို့သတ်ပစ် ခံခဲ့ရတဲ့ အတွက် မကျွတ်လွတ်ပဲ အငြိုးတေး ကြီးစွာနဲ့ ဆေးရုံမှာ ရှိတဲ့ သူတိုင်းကို ခြောက်လှန့် တော့တာပဲတဲ့ ကွ ... ဆေးရုံတက်တဲ့ လူတိုင်းကို ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ခြောက်လှန့်လို့ ဘယ်သူမှ ဆေးရုံ လာမတက် ရဲကြတော့ဘူး ... ဆရာဝန်တွေ နာစိတွေလည်း အခြောက်ခံရလို့ ဒီဆေးရုံကြီးမှာ ဆက်မလုပ် ကြတော့ဘူးတဲ့ ဒါနဲ့ ပဲ ဆေးရုံကြီးကို ပိတ်ထား လိုက်တယ်ဆိုပဲ ... နောက်ပြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာတဲ့ လူတိုင်း အသက်အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံရလို့ ဘယ်သူမှ မလာရဆိုပြီး တားမြစ်ထားလိုက် ကြတယ်တဲ့ "

ကျော်စွာထွန်း၏ စကား အဆုံးမှာ တော့ ...

"ဟားဟား အရမ်း ရယ်ရတယ်ကွာ ... မဖြစ်နိုင်တာတွေ ဒါကလူတွေ တမင်သက်သက် သတင်းလွင့် ထားတာနေမှာ ... ဒီဆေးရုံ ဟောင်းကြီးထဲမှာ တစ်ခြားတစ်ခုခု ရှိလို့ ပေးမဝင်တာပဲ ဖြစ်မယ် ... ဘာရှိလဲဆိုတာ အရမ်း စိတ်ဝင်စားနေပြီ အခုလို အခွင့်ရေးမျိုး နှစ်ခါမရဘူးနော်... ငါတော့ ရအောင်ဝင်မယ် သက်ဦးပိုင် မင်းရော လိုက်မလား"

"လိုက်မယ် ငါလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်"

"ဒါဆိုရင် သွားကြမယ်"

"လာ ချယ်ရီ မောင့်နောက်လိုက်ခဲ့"

လင်းခန့်နိုင်က ချယ်ရီမျိုး၏ လက်ကိုဆွဲပြီး ထိုဆေးရုံ ဟောင်းကြီးဆီ လျှောက်သွား လိုက်သလို သက်ဦးပိုင်လည်း ချစ်သူကဗျာချို၏ လက်ကိုဆွဲကာ လင်းခန့်နိုင်၏ နောက်သို့ ယိုင်တိ ယိုင်တိုင်ဖြင့် လိုက်သွားလို

က်၏။

"ဟာကွာ ဒုက္ခတော့များ ပြီ"

တဖွတ်ထိုး ဆန်တတ်သော သူငယ်ချင်းတွေကို ကြည့်ရင်း ကျော်စွာ ထွန်း အကြီးအကျယ်ကို စိတ်ညစ် သွားတော့သည် ။

လင်းခန့်နိုင်၊ သက်ဦးပိုင်၊ ချယ်ရီမျိုးနှင့် ကဗျာချိုတို့ လေးယောက် ဆေးရုံဟောင်းကြီး အနားသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

ထို့နောက် လင်းခန့်နိုင် ဦးဆောင်ပြီး တံခါးဖွင့်ကာ အထဲသို့ ဝင်လာ လိုက်ကြ၏။ အထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ကာ မှောင်မဲနေသဖြင့် သူတို့ ၏ ဖုန်း ကို ကိုယ်စီ ဖွင့်လိုက်ကြပြီး ဖုန်းမီး အလင်းရောင်ကို အားပြုကာ အထဲ သို့ ဆက်ဝင်လာ လိုက်ကြ၏။ သူတို့ တွေ အခန်းတွေထဲ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက်ဖြင့် လိုက်လံကြည့်ရှု ရှာဖွေနေကြပေမဲ့ လူနာခုတင်နှင့် အသုံးပြုလို့ မရတော့သည့် ဆေးများ ပစ္စည်း အဟောင်းတွေမှ လွဲ၍ ကျန်တာ မတွေ့ရသေး။

ထို့ကြောင့် အပေါ်ထပ်သို့ ဆက်လက်ပြီး တက်လာလိုက်ကြ၏။ ဆေးရုံဟောင်းကြီးမှာ အလွန်ကြီးမားပြီး သုံးထပ်ရှိသဖြင့် အသုံးမပြုတော့ပဲ စွန့်ပစ်ထား ခဲ့ကြသည် မှာ အလွန်နှမြောစရာ ကောင်းလှသည် ။

ကျော်စွာထွန်းလည်း သူငယ်ချင်းတွေကို ချန်ထားပြီး သူ တစ်ယောက်တည်း မပြန်လိုသဖြင့် စိတ်ပိုင်းဖြတ် လိုက်ပြီး ဆေးရုံဟောင်းကြီးထဲသို့ လိုက်ဝင်လာ လိုက်၏။ ထို့နောက် တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် သူငယ်ချင်းတွေကို ရှာလိုက်၏။ စွန့်ပစ်ထားသည် မှာ နှစ်ပေါင်း ကြာနေပြီဖြစ်တဲ့ အတွက် နေရာအနှံ့ ပင့်ကူအိမ်များ ဖုန်မှုန့်များက အပြည့်ပင်။

ကျော်စွာထွန်း နှာခေါင်း ရှုံ့လိုက်ပြီး ...

"ဟူး ... ဖုန်တွေချည်းပဲ ... ဒီကောင်တွေလည်း ဘယ်အခန်းကို ရောက်နေတာလဲ မသိဘူး"

အောက်ထပ် တစ်ထပ်လုံးရှိ အခန်းပေါင်း များ စွာကို တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက်ဖြင့် လိုက်ရှာသော်လည်း သူငယ်ချင်းတွေကို မတွေ့သဖြင့် ဒုတိယအထပ်သို့ ထပ်မံတက်လာ လိုက်ရ၏။

ထို့နောက် တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက်ဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေ ရပြန်သည် ။ သည် လို သရဲခြောက်သည် ဟု ဆိုကာ လူတွေ စွန့်ပစ်ထားသော ဆေးရုံကြီးထဲတွင် သူရောက်ရှိနေသည် ဟူသော အသိစိတ်ဖြင့် အတော်လေးကို ထိတ်လန့် နေမိတာက အမှန်။

ကျွီး...

အသုံးမပြုသည့် မှာ ကြာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် တံခါးဖွင့်လိုက်တိုင်း ကြားရသည့် "ကျွီး"ဆိုသော အသံက သူ၏ ရင်ခုန်သံတွေကို ပိုမိုဆန်မြန်စေသည် ။

ကျွီး...

နောက်တစ်ခန်း အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဖုန်းမီးဖြင့် ထိုးလိုက်သည့် အခါမှာ တော့ ...

"ဟာ ဟေ့ကောင် ကျော်စွာထွန်း"

ကျော်စွာထွန်းကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အားလုံးအံ့အားသင့် သွားကြသည် ။ ကျော်စွာထွန်းလည်း သူငယ်ချင်းတွေကို ရှာတွေ့မှ စိတ်အေး သွားတော့သည် ။

"မင်းတို့ တွေ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ"

"ဒီမှာ လေ ဟိုဟိုဒီဒီ စပ်စုနေကြတာ ဟဲ ဟဲ"

စပ်ဖြဖြမျက်နှာဖြင့် ပြောရင်း လူနာခုတင်ပေါ်တွင် သက်ဦးပိုင်
တက်အိပ် နေလိုက်သည်။ ။

"ငါတို့ က မင်းပြန်သွားပြီ ထင်နေတာ"

"မင်းတို့ မပါပဲနဲ့ ငါက ဘယ်လိုပြန်မလဲ"

ထိုစဉ်...

ဒေါင်း ... ဒေါင်း ... ဒေါင်း ...

ရုတ်တရက်ကြီး ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် အားလုံး ထိတ်လန့်သွားကာ ခဏတိတ်ဆိတ် သွားတော့သည်။ ။

"ဘာသံကြီးလဲကွ"

"အသံက ဒီအနီးနားကပဲ ငါ့အထင်နာရီ အချက်ပေးသံ ဖြစ်မယ်"

လင်းခန့်နိုင် ခန့်မှန်းပြီး ပြောလိုက်၏။

"မဖြစ်နိုင်တာ ဒီဆေးရုံကြီးကို စွန့်ပစ်ထားတာ နှစ်အတော်ကို ကြာနေပြီလေ ... တကယ်လို့ နာရီရှိခဲ့ရင်တောင် စက်သေနေ လောက်ပြီပေါ့"

"ကျော်စွာထွန်း ပြောတာမှန်တယ် ... ဒီလို လူတွေ စွန့်ပစ်ထားတာ ကြာနေပြီဖြစ်တဲ့ နေရာမှာ နာရီက အကောင်းတိုင်း ရှိနေတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး"

ကျော်စွာထွန်း၏ စကားကို ကဗျာချို့ ထောက်ခံလိုက်သည်။ ။